TITLURILE NUMERELOR 11 – 22

11. PROFESORUL BARNER

12. CASTELUL DIN MARE

13. TAINA CHINEZULUI

14. JONCA ENIGMATICĂ

15. MONSTRUL SFÎNT

16. SATUL GROAZEI

17. DEMONUL FLUVIULUI

18. DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT

19. PIRAŢII CRUCII

20. CORABIA-FANTOMĂ

21. CĂLĂREŢUL VALURILOR

22. GIONII DIN ŞUMATRA

Lei 100,–

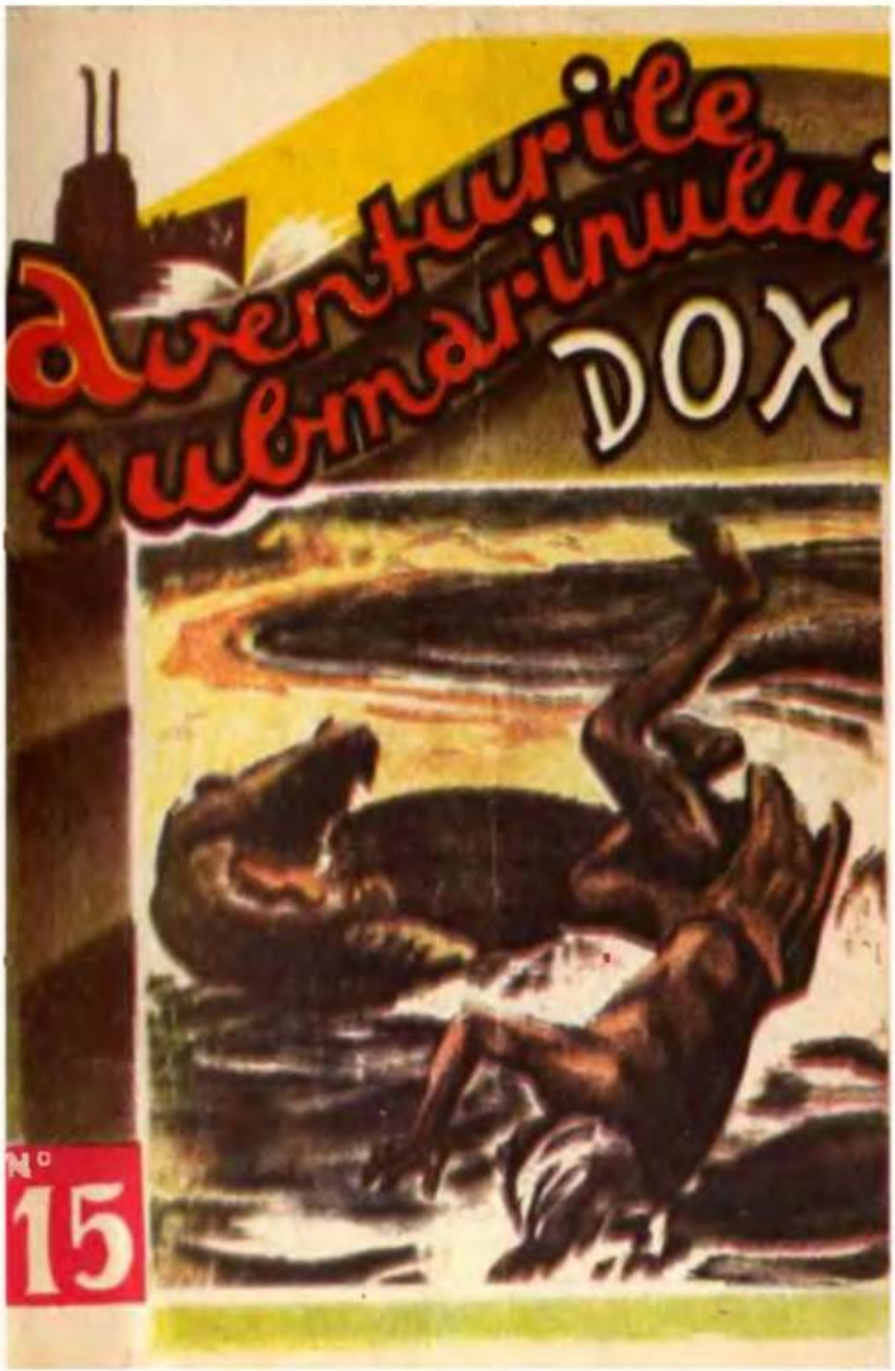
Aventurile submarinului
DOX
Nº
15

AVENTURILE SUBMARINULUI

DOX

de H. WARREN traducere de LIA HÂRSU

MONSTRUL SFÎNT

EDITURA A.P.P.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎN AMBOINA

SĂ FIM CU BĂGARE DE SEAMĂ. Şi-a îndreptat atenţia asupra noastră.

Căpitanul Farrow şopti aceste cuvinte doctorului Bertram, care mergea alături de el. Privise pe furiş peste umăr şi observase că erau urmăriţi de un poliţist localnic.

— O fi ştiind, desigur, că n-a sosit nici un vapor care să ne fi putut aduce, zise doctorul. Probabil că străinii vin rar pe aici.

— Aşa e. am făcut o mare greşeală, răspunse Farrow. Ar fi trebuit să rămânem în ascunzătoarea noastră afară din oraş, până or fi sosit vreun vapor în Insulă. Amboina e doar reşedinţa guvernatorului, ceea ce face ca vasele să vină mai des pe aici. Rău om făcut că nu ne-am gândit la treaba asta. Acum, însă, ne-au băgat în seamă, şi nu m-aş mira deloc dacă poliţistul ăla ne-ar opri, cerându-ne paşapoartele.

— Ar fi foarte neplăcut, zise doctorul. Ce-ar fi să intrăm în hotelul ăla de acolo? Poate că aşa îşi va spune că locuim de mai multă vreme aici şi ne va lăsa în pace.

— Ideea nu-i rea, răspunse Farrow. Vom intra în bar şi vom bea un păhărel de whisky. George şi Peter, strigă el peste umăr celor doi tovarăşi care veneau în urma lor, vom intra în hotelul de colo! Luaţi-o ceva mai repede!

Tânărul şi credinciosul său servitor îşi iuţiră paşii. Îşi dădură seama imediat că Farrow trebuie să fi simţit vreo primejdie.

Hotelul era o clădire nouă, mare, şi aparţinea unul olandez. În sala mare de la intrare era multă lume, ceea ce îngădui urmăriţilor să se furişeze printre grupurile de europeni ţâră să atragă atenţia. Nimeriră apoi în borul învecinat, unde se afla, de asemeni, lume. Când debarcaseră noaptea trecută in Amboina, se îmbrăcaseră In haine tropicale, aşa că acum nu se sinchisea nimeni de ei.

Se aşezară cu toţii Ia tejghea şi comandară ceva de băut. Căpitanul privea prin uşa de sticlă în holul alăturat şi văzu că poliţistul care-l urmărise intrase şi el în hotel. Schimbă câteva cuvinte cu portarul, un mulatru, care dădu din cap,

apoi se îndreptă spre un ungher al sălii unde un omuleţ grăsun stătea de vorbă cu alţi doi europeni.

Poliţistul se opri la câţiva paşi şi salută milităreşte. Omuleţul îşi întrerupse discuţia şi se apropie de poliţist, care-i comunică ceva. Apoi, însoţit de acesta, se îndreptă spre bor.

În uşă rămaseră locului şi poliţistul îi şopti câteva cuvinte superiorului său. Acesta dădu doar din cop şi celălalt salută din nou, îndepărtându-se.

Omuleţul intră In bar şi făcându-şi loc la tejghea, în apropierea căpitanului, ceru şi el un pahar cu whisky. Sorbi o înghiţitură şi când să pună paharul jos, răsturnă ca din greşeală paharul plin al lui Farrow.

— Mii de scuze, domnule, se adresă el imediat căpitanului. Voi cere să vi se dea alt pahar. Numele meu e Winkoop, şeful poliţiei din Amboina.

— Încântat, răspunse căpitanul, fără să-şi piardă cumpătul. Eu mă numesc Farrow.

Căpitanul ştia bine că poliţistul îi răsturnase dinadins paharul, căutând prin aceasta să-i afle numele, fără să dea de bănuit. Când auzi acum cuvântul „Farrow", făcu o mutră atât de caraghioasă, încât te pufnea râsul privindu-l.

— Aşa, aşa, domnule Farrow, numele ăsta l-am mai auzit eu, zise el apoi. Aţi venit probabil aseară cu „Schimpad"? Azi n-a sosit încă nici un vapor, de-abia peste două ceasuri aşteptăm unul.

— Nu, domnule Winkoop, am sosit cu propriul meu vas, spuse Farrow, fără să se tulbure.

— Hm! Da... Hm! N-am auzit, însă, să fi sosit în port vreun vas particular.

— Nici n-am intrat în port, am debarcat afară din oraş, răspunse Farrow liniştit. Dacă nu vă supără, însă, domnule Winkoop, aş propune să discutăm chestia asta în biroul dumneavoastră. Aici nu prea e locul potrivit.

— Cu plăcere, domnule, cu plăcere, se grăbi să răspundă poliţistul. Tocmai ce voiam să vă propun şi eu. Vor veni, desigur, şi tovarăşii dumneavoastră?

— Fireşte. Îmi daţi voie să vi-i prezint: fiul meu George, doctorul Bertram şi credinciosul servitor Peter Uriaşul.

Winkoop se înclină, apoi Farrow plăti consumaţia şi părăsiră cu toţi localul.

Clădirea poliţiei se afla în cartierul european. Farrow mergea alături de poliţist, care-i explica amabil tot ce-ntâlneau în drum.

În cabinetul mare şi elegant al şefului, acesta îi invită pe „oaspeţii” săi să ia loc, apoi zise:

— Domnule Farrow, cred că nu greşesc presupunând că dumneavoastră sunteţi cunoscutul căpitan de submarin, căutat cu înfrigurare de fostele Puteri Aliate?

— Aşa e, domnule Winkoop, răspunse Farrow.

— Hm! mă găsesc într-o situaţie cam neplăcută, căci guvernul englez ne-a rugat în mod oficial să vă arestăm, în cazul când veţi acosta in vreun port olandez. Ce-i de făcut acum?

— Ei, răspunse Farrow, râzând, dar eu nici n-am acostat într-un port olandez. Nici nu ştiţi unde se află vasul meu, domnule poliţist. Trebuie să vă comunic, însă, că am venit aici în interesul unui olandez. Îl cunoaşteţi probabil pe şeful poliţiei din Makassar?

— Fireşte, se grăbi să răspundă Winkoop. E un bun prieten de-al meu şi am aflat că l-aţi eliberat din mâinile chinezului Fu Nang. De aceea, sunt cu totul de partea dumneavoastră. Vasul dumneavoastră nu l-am văzut, dar va trebui să vă fac un paşaport, ca să puteţi circula în libertate pe aici. Bineînţeles că nu-l voi face pe numele dumneavoastră adevărat. Acum vă rog să-mi istorisiţi ce vă aduce pe Ia noi.

— L-am eliberat pe şeful poliţiei din Makassar pe când ne aflam în drum spre Saigon, unde trebuia să debarcăm doi francezi...

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse Winkoop. Francezii au transmis prin radio pretutindeni vestea că aţi fost acolo. Pe Jeanette Roule şi Lucien Petit i-aţi lăsat unde trebuie. Se cunoaşte, de asemeni, în întregul arhipelag, şi lovitura de la Singapore, când l-aţi salvat pe fiul căpeteniei alfurilor, Lombo. Nu numai eu sunt un admirator al dumneavoastră, domnule Farrow, ci flecare om cu judecată vă preţuieşte cum se cuvine pentru faptele acestea frumoase.

— Ei da, facem şi noi ce putem, răspunse Farrow, cu modestie. Dar să-mi urmez povestirea. Când am trecut acum prin Makassar, am recepţionat o radiogramă adresată mie de şeful poliţiei de acolo. Mă ruga să încerc să intru în legătură cu el. Am pornit noaptea cu o barcă spre uscat şi întâlnindu-mă cu poliţistul, acesta mi-a spus că un olandez de seamă s-ar afla în mare primejdie aici, în Makassar.

— Cunosc şi eu chestia, răspunse Winkoop, cu tristeţe, dar din nenorocire veniţi prea târziu, domnule Farrow. Prietenul meu din Makassar mi-a comunicat şi mie despre asta, printr-o radiogramă cifrată. E vorba despre domnul

van Straat, ol cărui singur fiu a dispărut şi, după cum se spune, ar fi căzut jertfă „monstrului sfânt”.

— Monstrul sfânt? întrebă Farrow, uimit. Ce mai e şi asta? Sună cam primejdios.

— Nu numai că sună, dar chiar şi este, răspunse poliţistul, cu seriozitate. Printre băştinaşi umblă zvonul că mulţi oameni au fost ucişi de acest monstru sfânt. La început, noi n-am prea luat lucrurile în serios, cu timpul, însă, ne-a cam pus pe gânduri. Fiul domnului van Straat e al patrulea sau al cincilea european care dispare fără urmă. În primele cazuri au fost numai străini care veneau pe aici.

— O clipă, domnule Winkoop, îl întrerupse căpitanul. de unde ştia monstrul ăla din Makassar despre primejdia care-l ameninţa pe van Straat? Şeful poliţiei de acolo mi-a spus că Morton i-a mărturisit-o înainte de moarte.

— N-a dat amănunte mai precise? întreba Winkoop, cu interes. În telegrama pe care mi-a transmis-o, prietenul meu spunea doar că van Straat s-ar afla în mare primejdie.

— Din păcate, singurul lucru pe care l-a spus Morton este că l-ar putea salva pe van Straat, dacă ar vrea, dar preferă să moară. La început poliţistul nu prea voia să-i dea crezare, dar în cele din urmă m-a rugat pe mine să cercetez chestiunea. Te pomeneşti că există pe aici vreo sucursală a „Calcanului” din Makassar!

Winkoop rămase pe gânduri câteva clipe, apoi zise codindu-se:

— Fu Nang şi Morton... numele astea două mi se par cunoscute. O clipă, îl voi întreba pe detectivul Diersow, ăsta are o memorie fenomenală.

Winkoop apăsă pe un buton şi după câteva clipe intră un bărbat înalt, a cărui înfăţişare nu avea nimic deosebit.

Se înclină politicos în faţa oaspeţilor şefului său, învăluindu-i într-o privire plina de energie. Apoi îşi reluă atitudinea de nepăsare de mai înainte.

— Diersow, cred c-ai auzit despre domnii aceştia? zise şeful.

— Aşa e, domnule Winkoop, răspunse detectivul, îmi amintesc c-am văzut fotografia căpitanului în gazetele englezeşti.

Farrow se ridică şi făcu o plecăciune.

— Domnul Winkoop tocmai ne vorbea despre fenomenala dumneavoastră memorie, domnule Diersow, şi trebuie să mărturisesc că sunt uimit că m-ai recunoscut după o fotografie apărută în ziare, imediat după război.

— Asta mi-e meseria, răspunse detectivul simplu. Sunt încântat că vă cunosc, domnule căpitan. Prezentaţi-mă, vă rog, tovarăşilor dumneavoastră.

Recomandările se făcură repede, apoi Winkoop luă din nou cuvântul:

— Diersow, domnii au venit, trimişi fiind de prietenul meu, prefectul poliţiei din Makassar, în chestia dispariţiei tânărului van Straat. Ai auzit de Fu Nang şi de Morton?

— Şi-au luat pedeapsa la Makassar şi domnii au avut un rol hotărâtor în afacerea asta, răspunse Diersow. Acum doi ani au fost în oraşul nostru, cred că vă reamintiţi, domnule Winkoop? Au venit cu corabia Chinezului şi noi i-am ţinut sub observaţie severă, căci ni s-au părut cam suspecţi. Au rămas două zile în interiorul insulei, apoi au plecat în grabă. N-am izbutit totuşi să aflăm ce-au făcut aici.

— Aşa e, acum îmi aduc şi eu aminte, zise poliţistul, întrebarea e: cum de ştia Morton că tânărul Straat a dispărut aici?

— Probabil că există la Amboina o asociaţie asemănătoare cu „Calcanul" din Makassar, îşi dădu cu părerea Farrow. Nu-i exclus ca să fie în legătură una cu alta. Cunoaşteţi ceva cazuri de şantaj petrecute pe aici?

— Nu, răspunse poliţistul.

— Îmi amintesc că, acum vreo jumătate de an, un băştinaş ne-a adus vestea că văzuse câţiva oameni atacând un european şi târându-l cu ei, zise Diersow. Am pornit cercetări şi în acelaşi timp s-a răspândit vestea dispariţiei comerciantului Groonfeet.

— Aşa e! Şi când a reapărut, după vreo săptămână, a explicat dispariţia sa spunând că fusese într-o călătorie de afaceri, interveni Winkoop. Am avut atunci bănuiala că fusese victima unui şantaj. Tâlharii ăia trebuie să fi vârât rău frica în el, căci n-am putut scoate un cuvânt lămuritor.

— Da, păcat că n-am putut afla nimic, zise Diersow, căci cu ajutorul mărturisirilor sale am fi putut face nevătămătoare banda, salvând câteva vieţi omeneşti, căci eu pun în legătură chestia asta cu zvonul despre „monstrul sfânt".

— Ce tot vorbeşti? exclamă poliţistul. Vrei să spui poate că banda se ascunde sub acest nume şi că a răspândit printre băştinaşi zvonul despre acest monstru, cu scopul să-i înspăimânte?

— Da, asta e convingerea mea, răspunse Diersow cu hotărâre. Am căutat să dau de firul acestei afaceri, dar până acum fără rezultat.

— De fapt, misiunea noastră e terminată, zise Farrow, şovăitor. Am venit prea târziu. D-voastră veţi şti ce aveţi de făcut în chestia dispariţiei tânărului van Straat.

— V-aş ruga totuşi, să rămâneţi, interveni detectivul. D-voastră sunteţi străini... tocmai ceea ce caută banda. Fireşte că vom veghea în aşi fel asupra d-voastră, încât să nu vi se poată întâmpla nimic rău.

— Ah! asta înseamnă să servim de momeală, zise Farrow, râzând. Vom facem şi noi puţină variaţie. Ce părere ai dumneata, doctore?

— Primesc cu plăcere, răspunse Bertram repede. Fireşte, pe mine mă interesează în primul rând „monstrul sfânt”. Ce fel de fiară o mai fi şi aia?

— Bine, zise Farrow, zâmbind. Primim amabila d-voastră ofertă de a ne da paşapoarte false, domnule poliţist. Voi da de ştire tovarăşilor mei de pe submarin că vom rămâne aici câteva zile probabil. La ce hotel ne sfătuiţi să tragem?

— E încă devreme, zise Diersow, şi v-aş ruga să vă puneţi imediat pe lucru. Pentru asta e însă nevoie să porniţi în interiorul insulei. Vă vom pune la dispoziţie corturi şi tot ce este de trebuinţă, ca să vă puteţi da drept exploratori. Doi oameni de-ai noştri vă vor însoţi ca servitori. Se vor deghiza, fireşte, căci banda trebuie să fie informată bine cu privire la poliţia locală.

— Dacă bandiţii sunt într-adevăr atât de vicleni, zise Farrow, atunci nu mai încape îndoială că cei doi oameni vor fi recunoscuţi, oricât de bine s-ar deghiza ei. Şi apoi, dacă vom fi păziţi, nu ni se va întâmpla nimic. Lăsaţi-ne să mergem singuri în interiorul insulei; ceea ce vă cerem e să ne descrieţi exact locul unde a fost atacat europeanul despre care povestea băştinaşul. Ne vom descurca noi, fiţi fără grijă.

— Hm! m-aş bucura mult să aveţi noroc, zise poliţistul, dar mai că nu mi-aş da aprobarea, de vreme ce refuzaţi să primiţi concursul oamenilor noştri. Dacă vi s-ar întâmpla ceva, domnilor, mă va mustra cugetul toată viaţa, căci m-aş socoti un criminal.

— Nu, domnule Winkoop, răspunse Farrow, noi oricum ne-am ocupa de chestiunea asta. Chiar dacă ne-aţi expulza din Amboina, — ne-am întoarce în ascuns şi am încerca să lămurim taina pe socoteala noastră. Deci, nici un fel de răspundere nu apasă asupra dumneavoastră. Aşa, acum să nu ne mai pierdem vremea cu vorbe de clacă. Ah! dar n-avem fotografii pentru paşapoarte.

— Ne îngrijim noi de asta, n-aveţi grijă. Poftiţi cu mine!

Îi conduse pe Farrow şi pe oamenii săi într-o sală mare şi luminoasă, în care se aflau cele moi moderne aparate fotografice. Li se făcură poze, apoi Winkoop se întoarse cu ei în biroul său. Diersow, întinse pe masă o hartă şi explică:

— După cum ştiţi probabil, domnilor, Amboina e formată din două insule: Hitu şi Leitimor. Acestea sunt legate între ele prin istmul Paso, lung de vreun kilometru. După cum vedeţi pe această hartă, unul din golfuri care s-au format în felul acesta este ceva mai lung şi într-unsul se află oraşul nostru. Băştinaşul care a fost martor al atacului asupra lui Groonfeet ne-a condus la capătul de răsărit al acestui golf, unde se află un râu care se varsă în mare. Acolo trebuie, deci, să vă începeţi cercetările,

— N-ar fi rost cumva să-l convingem pe băştinaşul acela să ne însoţească în calitate de servitor? întrebă Farrow. Asta n-ar bate la ochi, dar se pune întrebarea ce meserie ore omul acela?

— Admirabil, exclamă Diersow. Se potriveşte de minune. Rutu se îndeletniceşte cu strângerea animalelor rare, a insectelor, plantelor şi pietrelor, pe care le vinde europenilor care sunt în trecere prin Amboina. Pare să facă afaceri bune cu negoţul său, căci şi-a cumpărat o căsuţă frumuşică la marginea oraşului. Dar va trebui să vă duceţi singuri ca să-i propuneţi să vă însoţească. Probabil că vă veţi înţelege cu el în limba băştinaşilor.

— Las' pe mine, nu mă pierd eu când e vorba de limbi străine şi dialecte, zise doctorul Bertram.

— Minunat! răspunse detectivul.

Se uită la ceas, apoi urmă:

— Rutu trebuie să fie pe chei acum, căci aşteaptă sosirea vaporului, ca să-şi ofere curiozităţile spre vânzare. ÎI găsiţi cu siguranţă acolo. V-aş sfătui, totuşi, ca numai unul din dumneavoastră să meargă la el, de preferinţă domnul doctor, ca să-i facă propunerea să însoţească expediţia d-voastră ştiinţifică.

— Da, da, mă duc eu, răspunse Bertram, în grabă. Să-l aduc aici?

— Nu, căci asta ar bate la ochi, răspunse Diersow. Duceţi-vă mai bine la hotelul „Wawani", de la marginea oraşului. E un locul curat şi acolo vă voi trimite tot ce aveţi nevoie pentru expediţie.

Se auzi o bătaie în uşă şi un funcţionar intră, aducând cele patru paşapoarte, apoi zise:

— Domnul van Straat doreşte să vorbească cu domnul şef al politiei.

— Ah! trebuie sa fie ceva important! exclamă Winkoop. Să poftească!

Apoi, adresându-se căpitanului şi însoţitorilor săi:

— Din cele ce va spune domnul van Straat veţi afla, desigur, amănunte preţioase, care va vor uşura mult sarcina pe care v-aţi luat-o.

II
O SCRISOARE DE ŞANTAJ

OLANDEZUL INTRĂ ÎN BIROU. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, şi făcea o bună impresie. Părea însă foarte iritat şi după ce poliţistul îl recomanda celor de faţă, el puse pe birou o scrisoare şi zise cu glas tremurător:

— Domnule Winkoop, salvaţi-l pe Hendrik al meu...

— Ah, chestia e gravă, domnilor! zise poliţistul. Ascultaţi ce glăsuieşte scrisoarea:

Domnule Job von Straot,

Fiul dumitale Hendrik este în puterea noastră. Dacă ţii să-l revezi, pune în buzunarul drept al hainei dumitale un plic cu douăzeci de mii de florini. Plimbă-te astă seară pe trotuarul stâng ol străzii principale, în sus şi în jos. Noi ne vom lua banii şi mâine dimineaţă îl vei revedea pe Hendrik.

Poţi înştiinţa poliţia, căci noi nu ne temem de ea. Dacă vei căuta să ne înşeli, poţi să-ţi ei rămas bun de la fiul dumitale, căci atunci îl va lua „monstrul sfânt”.

— Domnilor, strigă Winkoop, punând scrisoarea pe masă. acum ştim că o bandă de şantajişti e în legătură cu monstrul acela despre care s-a vorbit atât in ultimul timp. Diersow, nu eşti şi dumneata de părere că există acum perspective să punem mâna pe ticăloşi? Vom însărcina câţiva oameni de-ai noştri să vegheze asupra domnului van Straat când se va duce la întâlnirea hotărâtă şi pungaşul ne va cădea cu siguranţă în gheare. Apoi, va fi uşor să aflăm de la dânsul ce ne interesează.

Diersow făcu o mutră serioasă, şi zise :

— Eu l-aş sfătui pe domnul von Straat să poarte banii asupra lui. Viaţa fiului său preţuieşte mai mult decât atât.

— Fireşte că dau cu plăcere suma, dacă prin asta îl voi redobândi pe fiul meu, răspunse van Straat. Mă tem, însă, că bandiţii nu se vor mulţumi cu atât. Sunt aproape sigur că în locul lui Hendrik va veni mâine dimineaţă o nouă scrisoare la fel ca asta.

— Nu cred să se întâmple aşa, răspunse detectivul... Acum o jumătate de an s-a întors şi domnul Groonfeet, despre care pot susţine că a căzut şi el în mâinile acestor ticăloşi.

— Dacă ar fi fost aşa, ar fi povestit, spuse van Straat.

— Sunt încredinţat că nici fiul dumneavoastră nu va mărturisi unde a fost, zise detectivul. Banda pare să dispună de mijloace grozave de intimidare. Fireşte că „monstrul sfânt” joacă un rol de seamă în aceasta.

Şi acum, domnule van Straat, nu-ţi mai rămâne alta de făcut decât să te supui invitaţiei primite şi să te plimbi astă-seară pe strada principală. Noi vom face tot ce ne va sta în putinţă să punem mâna pe pungaş, Iar domnii aici de faţă vor porni împreună cu Rutu să dea de urma „monstrului sfânt”.

— Cuvintele dumitale m-au mai liniştit, zise van Straat adresându-se poliţistului. Biata mea soţie e aproape să-şi piardă minţile de disperare...

Se îndreptă spre uşă, dar se întoarse brusc şi-i zise lui Farrow :

— Eram prea iritat adineauri şi n-am prea dat atenţie când mi-aţi fost recomandat. D-voastră sunteţi vestitul căpitan Farrow?

— Cam aşa ceva, răspunse Farrow, zâmbind.

— După câte ştiu, sunteţi mari amatori de aventuri, urmă olandezul. Poate că aş fi în măsură să vă povestesc ceva interesant după ce veţi duce Ia bun sfârşit chestia cealaltă. E o taină puţin obişnuită, pe care mi-a încredinţat-o un prieten, acum dispărut însă, adică n-a mai dat semne de viaţă, deşi mi-a făgăduit că va mai da ochii cu mine.

Ei, să lăsăm pe altă dată chestia asta, acum trebuie să mă duc s-o mângâi pe soţia mea. Poate c-ar fi mai bine, domnule Winkoop, dacă nu vei încerca să-l prinzi pe individul care vrea să-mi ia bani, căci în cazul acesta viaţa fiului meu va fi din nou în primejdie.

— M-am gândit şi eu la asta, interveni Diersow. ÎI vom lăsa în plata Domnului, dar ne vom întipări în memorie figura lui dacă-l vom putea descoperi.

Plin de speranţe, olandezul plecă. Detectivul se întoarse spre doctor şi-l zise :

— E timpul să porniţi, domnule doctor. Vaporul trebuie să sosească în curând. Rutu vă primi oferta d-voastră, căci va trebui să se înapoieze în orice caz în interiorul Insulei, dacă-şi va vinde acum marfa, ca să-şi procure alta.

Doctorul Bertram părăsi imediat biroul. Farrow îşi luă şi el rămas bun fi vru să iasă împreună cu însoţitorii săi, dar Diersow îl opri :

— Domnule căpitan, printre lucrurile care vor fi aduse la hotel se va afla şi o cuşcă mică, cu patru porumbei călători.

Vă veţi folosi de ei dacă veţi avea să ne comunicaţi ceva urgent.

— În cazul acesta, vom avea de dus mult bagaj, zise căpitanul. De fapt, ar trebui să ne luăm hamali.

— Nu v-aş sfătui deloc s-o faceţi, răspunse detectivul. Nu trebuie să aveţi nici un pic de încredere în băştinaşi. Fiecare din ei poate fi în legătură cu banda acelor ticăloşi. E de ajuns dacă-l luaţi cu dumneavoastră pe Rutu, acesta pare a fi om de treabă. Vă veţi folosi de o barcă pentru a ajunge la malul râului, unde o observat Rutu că s-a produs atacul împotriva lui Groonfeet. Acolo veţi putea întocmi un lagăr şi aveţi timp o zi întreagă să cercetaţi împrejurimile.

— Aşa vom face, zise Farrow. Şi acum, vă spun la revedere!

— La revedere, domnule căpitan. Barca o să v-o procure domnul Bergen, proprietarul hotelului. Vă doresc din toată inima succes deplin.

Călăuzindu-se după indicaţiile detectivului, Farrow găsi repede hotelul „Wawani”.

— Bună ziua! salută Farrow, de cum intră, în limba norvegiană, căci aflase de la detectiv că proprietarul era norvegian.

Din dosul tejghelei ieşi la iveală un omuleţ simpatic şi repezindu-se la căpitan îi strânse mâna cu putere.

— Mulţumescu-ţi Doamne, strigă el, că aud şi eu o dată pe aici limba maternă! Fiţi bineveniţi, domnilor! Doriţi camere? Sper că veţi rămâne mai multă vreme la mine!

— Nu, domnule Bergen, nu dorim camere, răspunse căpitanul, căci vom pleca în scurt timp; aşteptăm însă să sosească echipamentul necesar expediţiei pe care o plănuim. În schimb, am fi amatori de ceva de-ale gurii, apoi avem nevoie de o barcă, cu care să putem merge până la istmul din Paso.

— Hm! la istm vreţi să mergeţi? întrebă hotelierul îngândurat. Eu, unul, nu v-aş sfătui deloc. Nu prea se petrec lucruri curate pe acolo, atât e tot ce vă pot spune. Dacă totuşi ţineţi să mergeţi, fiţi cu multă băgare de seamă. Cred că sunteţi înarmaţi?

— Nu, dar vom avea în curând arme, zise Farrow.

Apoi, adresându-se uriaşului :

— Petre, după ce vei îmbuca ceva, te vei duce la submarin, vei înştiinţa echipajul cum stau lucrurile şi ne vei aduce arme. Sau mai bine nu te duce, spuse el după o clipă, căci vom trece pe acolo şi vom face mai repede treaba.

Cei trei tovarăşi luară loc la o masă în apropierea ferestrei. Hotelierul le aduse băuturi răcoritoare, apoi se aplecă şi şopti :

— Mă înşel oare sau dumneavoastră sunteţi cu adevărat căpitanul Farrow? Să se fi împlinit dorinţa mea de a vă cunoaşte?

— Ei, da, domnule Bergen, răspunse căpitanul râzând, după cât se vede, suntem foarte cunoscuţi pe aici, mai mult chiar decât am dori. Eu sunt căpitanul Farrow şi tânărul ăsta e fiul meu, George, iar celălalt, credinciosul nostru Petre.

Patronul le strânse încă o dată mâinile plin de bucurie şi zise :

— Domnule căpitan, locuiesc aici de la sfârşitul războiului. Vă puteţi lesne închipui cu câtă plăcere am citit întotdeauna dările de seamă asupra faptelor dumneavoastră vitejeşti. Ha! Ha! Ha! Ce vă mai urmăreau la început englezii şi francezii! dar situaţia s-a schimbat repede, când s-a văzut cu câtă dragoste aţi salvat atâtea vieţi omeneşti. Nu v-aş putea fi de vreun folos, domnule căpitan?

— Da, domnule Bergen, răspunse Farrow. Ai putea să-mi dai unele lămuriri preţioase. Ai auzit ceva despre aşa-zisul „monstru sfânt”?

Bergen tresări, apoi dădu din cap şi zise :

— De fapt, ar fi trebuit să-mi spun că pentru asta v-aţi pus în gând să mergeţi la istmul din Paso, domnule căpitan. Da, am auzit despre acest monstru misterios, mai mult decât aş fi dorit. Vine pe aici adesea un băştinaş uriaş, de la care am aflat multe. Dar dumneavoastră de unde ştiţi de el ?

— Am aflat încă de la Makassar, de la şeful poliţiei de acolo. Acum venim tocmai de la domnul Winkoop; domnul Diersow, pe care cred că-l cunoşti, ne-a îndrumat încoace. Ne va trimite echipamentul necesar pentru a întreprinde-o expediţie ştiinţifică prin regiunea cu pricina, iar doctorul Bertram, tovarăşul nostru, s-a dus să angajeze un băştinaş, cu numele de Rutu, care ne va însoţi ca servitor.

— Ah! Pe Rutu îl cunosc! exclamă Bergen. Fiţi cu băgare de seamă faţă de el, domnilor! Ce-i drept, pare să fie vrednic de încredere, dar mie mi-o fost întotdeauna suspect omul acesta. Acum vreo jumătate de an povestise că a fost martor când un european fusese atacat. Eu am avut imediat impresia că el însuşi n-ar fi fost străin de atacul acesta. A izbutit chiar să capete încrederea poliţiei prin felul lui de a fi. Mă miră, căci domnul Diersow e de obicei un om prevăzător.

— Informaţiile dumitale sunt de mare interes pentru noi, domnule Bergen, răspunse căpitanul, fireşte că vom fi cu băgare de seamă. Ah! uite că vine mâncarea, de asemenea şi doctorul nostru. Ei, dragă Bertram?

— Totul e în regulă! răspunse acesta, vesel. Peste o jumătate de ceas, îl vom avea aici pe Rutu. Pare să fie un colecţionar serios, căci am văzut la el insecte foarte frumoase şi păsări împăiate. Ii voi cumpăra câteva exemplare. Poate că voi pune şi eu mâna pe ceva interesant în cursul expediţiei noastre.

— Dragă doctore, pasiunea dumitale pentru zoologie, zise Farrow, râzând, te face să uiţi că expediţia noastră poate deveni foarte primejdioasă. Gândeşte-te la „monstrul sfânt". Acum să îmbucăm însă ceva, înainte de a porni la drum.

Când fură gata cu masa, intră în odaie un malaiez. Doctorul Bertram îl chemă la el şi băştinaşul se apropie de masă cu o mişcare de pisică.

Farrow îl observă pe furiş, cu toată atenţia. Individul făcea o impresie bună. Era înalt, mlădios şi chipul lui avea trăsături regulate, aproape frumoase. Dor în ochii Iui era o expresie care nu-i plăcu deloc căpitanului. Cunoscător de oameni cum era, Farrow îşi spuse imediat că Rutu trebuie să fie un om foarte viclean.

Într-o englezească stricată, el îl salută pe căpitan şi se recomandă singur drept cea mai potrivită călăuză pe care şi-ar fi putut-o alege expediţia. Farrow îi răspunse şi el în englezeşte, apoi se adresă tovarăşilor săi în limba-i maternă:

— Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci omul ăsta pare să fie un prefăcut. Sunt sigur că pricepe englezeşte mai bine decât arată. Dragă doctore, i-ai spus lui Rutu că vrem să mergem direct la râul care coboară din muntele Hitus? Da? Foarte bine. Cred, însă că nu i-ai amintit nimic despre atacul pe care susţinea că l-ar fi observat.

— Ce-ţi dă prin gând, domnule căpitan!I Aşa de puţin prevăzător mă crezi? l-am spus numai că vrem să pătrundem cu barca în interiorul lui Hitus. Am observat, însă, că se speriase râu când a auzit de asta. Cred, deci, căpitane, că suntem pe calea cea bună.

— Ar fi minunat, răspunse Farrow. Pare într-adevăr că avem noroc la întreprinderi de soiul acesta.

— Barca e pregătită, domnilor, interveni Bergen. Am ales una uşoară, aşa cum vă trebuie dv. Uite, văd venind şi nişte oameni, probabil că sunt de la firma Frederik, care furnizează toate obiectele necesare unei expediţii.

Farrow plăti, apoi hotelierul îi conduse spre ţărmul golfului. Bagajele fură aşezate în barcă şi Farrow dădu o atenţie deosebită coliviei în care se aflau cei patru porumbei călători.

Peter apucă vâslele. Rutu se aşezase pe podea la proră, Farrow se aşeză la cârmă, iar George împreună cu doctorul luară loc pe o bancă îngustă.

După ce lăsară în urmă Amboina, Farrow începu să se ţină pe lângă ţărm. Uriaşul vâsli cu putere timp de o jumătate de ceas, apoi încetini viteza, privi cercetător în jurul său, pentru ca în cele din urmă să oprească cu totul barca.

Rutu scoase o exclamaţie de spaimă când zări deodată ridicându-se din apă turnul submarinului. În locul acosta, golful era adânc şi Rindow se lăsase la fund. Chepengul fu repede deschis şi primul ofiţer apăru zâmbitor.

Farrow îi spuse în grabă ce avea de spus şi dădu ordin să-l urmeze sub apă, la o depărtare de cel puţin două sute de metri, pentru a-i putea semnaliza primejdiile care s-ar ivi In cale. Căpitanul puse să i se aducă arme pentru el şi însoţitorii săi, apoi Peter vâsli mai departe, în vreme ce turnul submarinului dispăru din nou sub apă.

— Doctore — i se adresă Farrow lui Bertram — spune-i lui Rutu să nu vorbească nimic despre întâlnirea noastră cu submarinul, până nu ne vom despărţi.

Doctorul îi comunică băştinaşului vorbele căpitanului, apoi se întoarse spre acesta din urmă:

El îşi închipuie că submarinul nostru ar fi un monstru îngrozitor. Nici pe noi nu ne prea priveşte ca oameni obişnuiţi, ci ca pe nişte diavoli. Ne crede înzestraţi cu puteri supraomeneşti, ceea ce nu ne poate fi decât de folos. Şi acum nu va refuza să ne răspundă la toate întrebările pe care i le vom pune cu privire la atacul asupra europeanului.

— Cu atât mai bine, îşi dădu cu părerea căpitanul. Cred c-ar fi nimerit să-l iei la rost cu întrebările până nu-i piere frica. Nu uita să-l descoşi şi asupra „monstrului sfânt”, dragă doctore.

În vreme ce Bertram vorbea cu băştinaşul, Farrow îl privea pe individ pe furiş. Observă că Rutu se codea la început cu răspunsurile, ba părea chiar înspăimântat. Dar doctorul arătă deodată spre apă şi spuse câteva vorbe care păreau să aibă un efect magic, căci Rutu îşi dădu drumul gurii de parcă nu mai avea de gând să se oprească.

Când băştinaşul tăcu, doctorul i se adresă lui Farrow:

— Domnule căpitan, după câte mi se pare mie, am dat de o taină grozavă aici. Omul nostru n-a văzut aşa-zisul „monstru sfânt” şi nici nu ştie despre ce e vorba. În schimb, ştie că se aduc uneori jertfe acestui monstru şi... am impresia, domnule căpitan, că Rutu a avut cândva de-a face, sau poate încă mai are, cu banda care e interesată în chestia asta.

— Nu — se corectă el Imediat — acum pare să nu mal aibă nimic de-o face cu ea, altminteri nu mi-ar fi povestit toate astea, deşi are o teama grozavă de submarinul nostru. Da, submarinul nostru a fost o sperietoare pentru el şi l-am adus până acolo încât mi-a povestit şi împrejurarea cu atacul asupra europeanului.

— Minunat, dragă doctore, asta înseamnă că am înaintat mult. După socotelile mele, vom fi la destinaţie cam peste vreo două ceasuri şi vom putea să ne căutăm în linişte un loc unde să ne facem lagărul.

III
PE URMELE „MONSTRULUI SFÂNT”

GEORGE SE RIDICĂ ŞI PĂŞI spre prora bărcii, unde Rutu îi făcu loc, cu o grabă oarecum caraghioasă. Deşi trăise în mijlocul civilizaţiei, malaiezul părea să fi rămas superstiţios. Avea dreptate doctorul spunând că el îi considera pe albi în slujba cărora intrase ca nişte duhuri rele.

George zâmbi văzând graba băştinaşului, apoi se aplecă peste marginea bărcii şi privi în apă.

După cum presupusese Farrow, peste două ceasuri ajunseră la istmul din Paso. Ţărmul era şi aici neted şi submarinul trebuia să rămână la vreo cincizeci de metri în urmă. Farrow îi semnaliză lui Rindow ca în cursul serii să se ridice la suprafaţă. Dacă va fi nevoie va veni la el cu barca, să discute împreună.

Mai vâsliră vreo jumătate de ceas de-a lungul malului, apoi malaiezul arătă spre un luminiş mic, care se ivi din desiş, în partea dreaptă a apei. El îi spuse câteva cuvinte lui Bertram, care-i explică apoi căpitanului că în luminişul acesta fusese atacat europeanul.

— Bine — răspunse Farrow — în cazul acesta ne vom ridica aici lagărul. Îmi face impresia că e un loc foarte potrivit. În tot cazul, trebuie să fim cu mare băgare de seamă, şi n-am face rău să aducem pentru la noapte câţiva tovarăşi de pe submarin.

— În cazul acesta, e mai mult ca sigur că bandiţii nu se vor arăta — îşi dădu cu părerea George. Atâţia câţi suntem acum şi tot e prea mult pentru ei.

— Da, George, la asta m-am gândit şi eu, răspunse Farrow. l-aş ţine însă pe tovarăşi aici in timpul nopţii, numai pentru pază. Nu ştiu cât de numeroşi sunt bandiţii, dar prea puţini nu vor fi ei. Şi-n afară de asta, e probabil că sunt în legătură cu vreun trib de băştinaşi care se închină „monstrului sfânt”. Ziua am fi oarecum în siguranţă, dar noaptea e primejdie să ne atace. Când se lasă întunericul, Peter, vei pleca cu barca la submarin şi te vei întoarce cu şase camarazi, înarmaţi cu revolvere şi carabine. Trebuie să terminăm repede cu afacerea asta, căci mi s-a făcut dor de „Insula Odihnei”, de unde lipsim cam de multişor.

Uriaşul începuse să ridice corturile şi fără să se întrerupă din lucru, îl întrebă pe Farrow:

— Pe cine să aduc, domnule căpitan? Camarazii se vor lua la ceartă, vrând să meargă cu toţii.

— Să tragă la sorţi, asta-i cel mal bun lucru. Domnilor ofiţeri şi musafirilor noştri — prinţul Ghasna şi fiica lui — spune-le că-i rog să rămână pe submarin. Şi acum, doctore, întreabă-l te rog pe Rutu unde se află „monstrul" despre care ni s-a vorbit?

Bertram începu să discute cu băştinaşul şi convorbirea lor ţinu cam mult. Se vedea cale de o poştă că individul căuta să se împotrivească să-i ducă pe străini la locul unde îşi făcea mendrele monstrul misterios.

Dar doctorul se înfurie, arătă cu degetul spre mare — amenințându-l eu submarinul. În cele din urmă, Rutu nu avu încotro şi întinse mâna spre nord, în susul fluviului.

— Cică or exista acolo un banc de nisip — îi lămuri doctorul pe al săi — despre care Rutu crede c-ar fi închinat „monstrului sfânt". Păcat, căci asta înseamnă că-i vorba doar de un crocodil. Târâtoarele astea sunt uneori „sfinţite" de triburile malaieze şi indiene. Mă mir, însă, că fac atâta caz pentru o lighioană ca asta.

— Te pomeneşti că o fi un exemplar foarte mare, zise George, sau poate e pe jumătate îmblânzit. În Africa, se spune că există crocodili care ies afară din apă la chemarea unui negru.

— Ai dreptate, băiete, am auzit şi eu despre aşa ceva, răspunse Farrow, Presupunerea ta poate fi adevărată. Dar cu atât mai fioroasă trebuie să fie banda, dacă jertfeşte crocodililor vieţi omeneşti. Dragă doctore, dumneata ce părere ai?

— Da, domnule căpitan, se prea poate să fie aşa. Banda asta de tâlhari se foloseşte, probabil, de superstiţia vreunui trib — în apropierea căruia îşi are sălaşul monstrul — pentru a-i face să dispară în chipul acesta înfiorător pe cei care li se împotrivesc. Se vede că Groonfeet a văzul cu ochii săi odată o astfel de execuţie şi asta l-a făcut să-i piară pofta să sufle ceva despre aventura lui.

— E grozav! exclamă Farrow. Să arunci oameni în gura unul crocodil!

— Ar trebui să le pregătim şi lor aceeaşi soartă, zise doctorul furios. Acum, însă, sa ne apucăm de lucru. Mai sunt vreo două ceasuri până se va lăsa întunericul, îl voi întreba pe Rutu de cât timp avem nevoie ca să ajungem la istm.

Vorbi din nou cu malaiezul, care răspundea cu şovăială, apoi zise:

— Păcat, e prea târziu ca să mai întreprindem ceva azi. Mai putem urca râul vreun ceas, apoi drumul e închis printr-un şir de stânci, care formează un fel de cascadă. Acolo trebuie să coborâm din barcă şi s-o luăm pe jos; vom ajunge la bancul de nisip tocmai când se va lăsa întunericul.

— Hm! e într-adevăr păcat, zise căpitanul. Trebuie să ne amânăm vizita pe mâine dimineaţă. Ia întreabă-l dacă se află vreun sat de băştinaşi prin apropierea bancului de nisip.

La întrebarea doctorului. Rutu dădu din cap cu hotărâre şi începu să tremure din tot trupul, pe când ochii săi exprimau groaza. Era neîndoios că minţea, ceea ce-l făcu pe Bertram să-l ameninţe din nou cu submarinul. De data aceasta, însă, fără efect, căci malaiezul nega mereu. Atunci doctorul schimbă tactica. Începu să râdă şi vorbi mai departe.

Acum Rutu păru că s-a fâstâcit de tot. Doctorul râse şi mai tare şi zise către Farrow :

— Domnule căpitan, l-am vârât în cofă, cum s-ar zice. I-am spus că noi cunoaştem satul mai de mult şi că voiam să-l punem la încercare, ca să vedem dacă ne poartă cu minciuna. Şi când l-am ameninţat că-l vom duce pe submarin, dacă va continua să mintă, a mărturisit imediat. Zicea c-a fost odată în satul acela şi căpetenia este o corcitură, de statură uriaşă, cu numele de Tocka.

— Cum ai spus, o corcitură de statură uriaşă? repetă Farrow, uimit. Doctore, n-o fi acelaşi de care ne-a vorbit birtaşul Bergen?

— Aşa cred şi eu, domnule căpitan. Asta înseamnă că lucrul devine primejdios pentru noi. Aş fi de părere să vină zece tovarăşi de pe submarin, ca să stea de pază în timpul nopţii. Căci o corcitură dintr-asta e mai primejdioasă ca cel mai sălbatic băştinaş, el moşteneşte inteligenţa tatălui său alb şi toate însuşirile rele ale celor două rase din împreunarea cărora s-o născut. Bergen părea să fi avut dreptate în ce priveşte călăuza noastră. Aproape că sunt şi eu încredinţat acum că făcea parte odinioară, din banda pe care o urmărim. Diersow ne povestea că şi-a cumpărat de curând o casă frumoasă. Poate că s-a despărţit certat de tâlharii aceia şi astfel se explică şi teama lui să ne ducă până Ia bancul de nisip. Nu i-o fi venind la îndemână să dea ochii cu foştii tovarăşi.

— Da, doctore, e foarte posibil să fie aşa, răspunse căpitanul. Să nădăjduim că ţine acum cu noi, căci dacă s-ar da de partea celorlalţi, nu ne-ar fi deloc bine. Trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Asta în orice caz, zise Bertram.

În aceeaşi clipă tresări, la fel ca şi căpitanul, căci George scoase un strigăt de avertizare.

— Am văzut capul unul băştinaş pe malul celălalt, zise tânărul. Apăruse lângă palmierul acela uriaş din faţa noastră, dar o dispărut imediat în tufiş, când m-a zărit. Tată, cred c-ar fi mai bine ca Peter să plece chiar acum şi să se întoarcă repede cu tovarăşii noştri.

— Ai dreptate, băiete — Peter — se adresă el apoi uriaşului — dacă eşti gata cu instalarea corturilor, te poţi duce acum spre submarin. Adu zece camarazi şi o barcă de aluminiu. Haide, dă-l zor, nu e timp de pierdut.

Peter se urcă imediat în barcă şi porni în josul râului. Căpitanul se aştepta ca marinarii să sosească puţin timp după lăsarea nopţii.

— Trebuie să facem o groapă cât mai ascunsă pentru foc, zise el către George şi doctorul Bertram, căci focul nu trebuie să se zărească în luminiş. Să ne ferim ca oamenii noştri să fie văzuţi, astfel e primejdie să fim atacaţi în cursul zilei, când ei vor fi plecaţi. În vremea asta ar fi bine, doctore, să te duci cu Rutu să strângeţi vreascuri. După cum văd, începe să se înnoureze, aşa că nu vom avea lună. Eu cu George vom săpa groapa.

Farrow sapă în aşa fel groapa, încât era legată cu o gaură mai mică, prin care fumul era scos afară. Intenţia sa era ca duşmanii aşteptaţi să fie induşi de fumul care ieşea prin altă parte.

Doctorul şi Rutu aduseră grămezi de vreascuri. Farrow fu de părere să se facă în jurul focului un meterez de formă rotundă, cu o singură deschizătură spre râu. Lucrul acesta trebuia făcut repede, îndată ce se va întuneca. Afară de asta, în cele patru colţuri ale luminişului vor fi îngrămădite vreascuri, cărora Ii se va da foc în caz de primejdie, pentru o avea lumină destulă.

Când se lăsă seara, se apucară cu toţii de lucru, făcură meterezul de vreascuri în jurul gropii şi îngrămădiră crengile uscate în cele patru colturi ale luminişului. Apoi se retraseră în interiorul meterezului şi Farrow făcu un mic foc în groapă. Când puse deasupra căzănelul pe care George îI umpluse cu apă de râu, văzu cu mulţumite că fumul ieşea prin gaura a doua, care se afla în afara meterezului de vreascuri.

Aşteptând să fiarbă apa, ascultară cu încordare în tăcerea nopţii. După cum prevăzuse Farrow, cerul era acoperit în întregime de nori şi un întuneric adânc domnea în jurul lor.

George se târâse până la ţărm. Era la vreo zece metri depărtare de locul unde se aflau tatăl său, doctorul şi Rutu. Cam aceeaşi depărtare era până Ia desişul care înainta până la ţărmul râului.

Un simţământ ciudat puse stăpânire pe el — avea o presimţire că primejdia ar putea veni dinspre râu, căci pe malul celălalt văzuse ivindu-se chipul unul sălbatic. Era lesne de presupus că năvălitorii vor veni din desiş pentru a ataca lagărul.

Tânărul îşi îndreptă atenţia spre nord, în susul râului. Dintr-acolo trebuiau să vină, dacă vor veni. Auzul său se obişnuise cu murmurul regulat şi monoton al apei. Deodată înălţa capul şi ascultă cu încordare. Auzise un zgomot ciudat, un plescăit, care nu părea să fie de valuri. Ceva necunoscut se apropie pe furiş — deci o primejdie.

George chibzui o clipă. Apoi, în mod aproape mecanic, se ridică în genunchi şi scoase revolverul. Acum va putea sări în picioare în orice clipă, dacă s-ar ivi din întuneric umbra unui kanu.

Plescăitul se auzi tot moi lămurit. El întinse capul cu băgare de seamă: ar fi trebuit să zărească acum contururile kanu-ului, căci zgomotul venea de aproape. Dar nu descoperi nimic şi atunci îşi înălţă puţin trupul.

În aceeaşi clipă se petrecu ceva atât de neaşteptat, încât George era aproape să scoată un strigăt de groază. În faţa lui auzi un plescăit puternic în apa râului, ceea ce-l făcu să se dea speriat înapoi. O umbră fantastică crescu din apă, un bot uriaş se deschise cu zgomot înfiorător, o duhoare de nesuferit îi atinse nările şi aproape fără voie George ridică revolverul şi trase un glonţ în capul acela monstruos. Cu un răcnet înăbuşit crocodilul uriaş se afundă din nou in apă.

Când ecoul împuşcăturii se pierdu în depărtare, răsună de jur-împrejurul luminişului un urlet pornit din zeci de piepturi. Sălbaticii împresuraseră, deci, luminişul şi se pregăteau de atac. Cu iuţeala fulgerului, George porni în goană la ai săi. Un trup întunecat se ivi lângă el: slobozi un glonţ şi, cu un răcnet de furie şi durere, băştinaşul pieri în beznă.

Farrow şi doctorul traseră şi ei acum. Căpitanul îl strigă pe George pe nume şi acesta răspunse imediat Glasul îl trădă însă şi deodată se simţi apucat de nişte braţe vânjoase. Trase încă un glonţ, nimeri un băştinaş, dar alţi zece apărură din întuneric şi-l înconjurară.

Lumina unei lămpi de buzunar împrăştie întunericul şi Farrow văzu cu groază că patru sălbatici îl înhăţaseră pe

George al său, târându-l spre desiş. Un al cincilea sălbatic şchiopăta în urma lor.

Începu să tragă glonţ după glonţ, doi băştinaşi se prăbuşiră, dar continuară să se târască mai departe. În locul lor însă apărură alţii şi-l târâră după ei pe George, care se zbătea fără folos.

Farrow trase din nou; deodată doctorul strigă:

— Căpitane, sunt lângă noi.

Situaţia era disperată. George era târât înainte, dar în nici un caz Farrow nu trebuia să-i lase pe năvălitori să atace din spate, căci ar fi fost pierdut, împreună cu doctorul. Şovăi o clipă, apoi se întoarse cu iuţeala fulgerului şi lumina lămpii de buzunar căzu pe chipurile schimonosite de furie ale câtorva sălbatici, care stăteau aproape lipiţi de meterezul de vreascuri, agitând cuţite şi măciuci.

Patru împuşcături trase cu iuţeala fulgerului îi împinseră îndărăt şi doi oameni căzură gemând. Deodată se auzi din spatele lor un glas aţâţându-i şi băştinaşii se năpustiră iarăşi, zbierând ca nebunii.

Căpitanul şi doctorul păreau pierduţi, căci din partea cealaltă a locului unde se aflau se auzi un strigăt de luptă. Doctorul se întoarse repede şi îndreptă lumina lămpii în direcţia aceea. Trase la întâmplare şi în aceeaşi clipă se auziră ţipete de durere. Farrow făcu la fel, cu acelaşi rezultat.

Asta îi întărâtă, însă, pe băştinaşi şi cu strigăte de furie se năpustiră înainte.

Şi când totul părea pierdut, se auzi dinspre ţărm o salvă de carabine. Strigăte de „ura” sfâşiară văzduhul, luminile lanternelor scânteiară pe cerul nopţii şi marinarii căpitanului, în frunte cu Peter, săriră în luminiş.

În aceeaşi clipă, se auzi un glas tunător în rândul băştinaşilor şi toată hoarda pieri în întuneric.

— Băieţi, aprindeţi grămezile de vreascuri! strigă căpitanul.

Marinarii îndepliniră ordinul imediat. La lumina lămpilor de buzunar găsiră mormanul de vreascuri şi le dădură foc. O vâlvătaia roşie învălui Luminişul ca într-un decor de teatru.

— Să ne luăm după ei, domnule căpitan? întrebă Peter.

— Nu, căci l-au luat prizonier pe George al nostru şi dacă procedăm fără chibzuială, îl expunem primejdiei.

Marinarii izbucniră în exclamaţii de spaimă şi Peter era atât de furios, încât numai cu greu îl putu stăpâni Farrow.

— Căpitane, zise atunci doctorul, am recunoscut strigătele care veneau dinspre ţărm. Era plescăitul unui bot

de crocodil, apoi răcnetul ciudat pe care-l scot lighioanele astea atunci când sunt înspăimântate. Probabil că George o întins capul spre apă şi dihonia s-a năpustit la el să-l înhaţe. Noroc că a scăpat de soarta asta grozavă. Pe de altă parte, cred că, pentru moment, viaţa lui nu este în primejdie. Băştinaşii vor ţine mai întâi judecată în privinţa lui, apoi se vor pregăti să-l jertfească „monstrului sfânt”. Poate că vor încerca mai întâi să stoarcă bani de la noi.

— Doctore, mărturisesc că mi-ai redat curajul, zise Farrow, cu un oftat de uşurare. Dar, după scrâşnetele grozave pe care le-am auzit, se poate presupune că a fost un crocodil uriaş acela care a încercat să-l înhaţe pe George. Crezi c-o fi fost „monstrul sfânt”?

— Tot ce se poate, răspunse Bertram, rămânând pe gânduri. Cred că e un animal îmblânzit şi probabil că a mers după kanu-uri. Sălbaticii or fi debarcat prin apropiere, cu gând să ne atace pe noi.

IV
PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE

REVOLVERUL ÎI FU SMULS DIN MÂNĂ lui George şi bietul tânăr fu târât de sălbatici, în vreme ce în spatele Iui răsunau împuşcăturile căpitanului şi ale doctorului Bertram.

Nu se îngrijea de propria Iui soartă, ci asculta cu încordare îndărătul său, căci observase că un număr mare de sălbatici năvăliseră în tabără.

Atunci se auzi însă dinspre râu salva carabinierilor şi George răsuflă uşurat, deoarece ştia că tatăl său şi doctorul erau salvaţi.

De abia acum începu să se gândească la propria Iui situaţie. Duşmanii îl târau fără milă înainte, încât crengile arborilor îi biciuiau obrajii şi mâinile, sfâşiindu-i carnea.

Se simţi străbătut de un fior gândindu-se la cele ce auzise povestindu-se cu privire la satul băştinaşilor, din apropierea bancului de nisip, unde îşi avea sălaşul „monstrul sfânt". Oare va fi jertfit şi el dihaniei fioroase?

Tocmai în clipa când doctorul îşi exprima bănuiala că acest crocodil i-ar fi urmat pe băştinaşi, lui George îi veni acelaşi gând. Prea era ciudat ca el să se fi ivit imediat după atacul sălbaticilor.

Crocodilul acesta uriaş părea într-adevăr înzestrat cu o inteligenţă deosebită, cu o viclenie pe care sălbaticii o foloseau pentru scopurile lor. Cel mai mulţi băştinaşi credeau, desigur, că în monstrul acesta sălăşluieşte un duh rău şi numai câţiva — în primul rând căpetenia — recunoscuseră inteligenţa dihaniei şi o puseră în slujba lor. Pentru o căpetenie de trib, o astfel de superstiţie era un ajutor cum nici nu şi-ar fi putut dori mai bun. Dacă cineva devenea nedorit, monstrul... îl cerea ca jertfă şi căpetenia scăpa în modul acesta simplu de un duşman.

În luminiş se făcuse linişte când sălbatecii se retrăseseră. Erau însă furioşi, căci gloanţele marinarilor le aduseseră, desigur, mari pierderi. George îşi dădu seama că soarta ce-l aştepte nu era deloc plăcută, că asupra lui se va răsfrânge furia sălbaticilor, dacă nu va izbuti s-o şteargă la vreme.

Deocamdată, însă, nu se putea gândi la asta, căci braţele de fier îl ţineau ca-n cleşte şi din desiş se auzeau trosnete de crengi, ceea ce dovedea că băştinaşii te apropiau dinspre nord.

Deodată, biruitorii săi o luară la goană spre vest, în direcţia apei. Ajunseră pe o potecă destul de largă şi în câteva minute se aflau pe ţărmul râului.

Acolo aşteptau făpturi întunecate, iar pe apă se vedeau numeroase kanu-uri, în care sălbaticii luară loc. George fu aşezat într-un kanu mai mare decât celelalte, care aparţinea, probabil, căpeteniei.

Curajosul tânăr fu legat cu frânghii din fibre de cocos împletite şi i se vâri un căluş în gură. Îl zvârliră apoi pe scândurile kanu-ului şi un sălbatic se ghemui la spatele său, lipindu-i vârful unul cuţit de spinare. Era o ameninţare mută, dar destul de lămurită.

George începu să se împace cu soarta şi privi la mulţimea kanu-urilor care se umpleau cu oameni. Era o adevărată forţă armată, care fusese trimisă împotriva europenilor şi cu atât mai mare trebuia să fie mânia băştinaşilor —— cu deosebire a căpeteniei — că atacul lor fusese respins. Locuitorii satului îl vor trage, desigur, la răspundere pe şeful tribului pentru eşecul acesta.

George văzu cum erau aduse în kanu-uri multe trupuri, răniţi care gemeau, dar şi cadavre, în număr destul de mare. Tânărul îşi făcu socoteala că expediţia aceasta nedorită îi costase pe băştinaşi opt morţi şi zece răniţi.

Pentru un moment, situaţia lui George era disperată. Tocmai în fata kanu-ului în care se afla el apăru acum o făptură uriaşă, un sălbatic care-i întrecea în înălţime pe tovarăşii săi. Cu glas fioros, el dădu câteva ordine şi lui George i se păru că mişcările băştinaşilor deveniră mai repezi şi mai prevăzătoare ca înainte.

Căpetenia trebuia să exercite o înrâurire puternică asupra oamenilor săi, cu tot dezastrul a cărui vină o purta numai el însuşi.

Mâinile Iui George erau legate pe piept cu multă băgare de seamă. El le mişcă în jos şi-şi pipăi brâul. Revolverul i-l smulseseră din mână sălbaticii, dar mai avea unul, precum şi pumnalul dăruit de Sanja. Arma aceasta îl ajutase să scape din multe situaţii primejdioase şi nădăjduia că-i va fi de folos şi acum.

Trase încetişor afară o parte o pumnalului, se opri o clipă, apoi, ocrotit de întuneric, îl mai scoase câţiva centimetri şi cu mâinile legate trecu lama ascuţită peste sfoara de cocos. Minunea se înfăptui mai repede decât se aşteptase. Avea mâinile libere.

Chibzui câteva clipe dacă să-şi scoată căluşul şi să strige după ajutor, presupunând că tovarăşii lui o porniseră pe apă cu bărcile. Dar renunţă la gândul acesta, impunându-şi că va izbuti să scoată două, trei ţipete, apoi cuţitul băştinaşului din spatele lui îl va amuţi pentru vecie.

Trebuia mal întâi să-şi taie legăturile de la picioare, ceea ce şi făcu, cu multă îndemânare. Ridică apoi pumnalul încetişor în mâna dreaptă şi tăie sfoara care fixa căluşul. Acum venea însă partea cea mai grea. Cum să sară în picioare, fără ca paznicul din spatele său să-i înfigă cuţitul în spate? Trebuia totuşi să fugă, nu putea să mai întârzie nici o clipă, căci căpetenia se va urca în curând în kanu-ul său şi atunci nu mai era nici o nădejde de scăpare.

George gemu deodată înăbuşit — avea căluşul încă în gură — apoi se zvârcoli încolo şi încoace. În cele din urmă se prăbuşi peste trupul paznicului său.

Uriaşul strigă ceva de pe ţărm, ceea ce George nu pricepu, paznicul răspunse cam speriat, apoi, la o poruncă a căpeteniei, îl ţinu pe George strâns cu mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga se pipăi la piept.

Acum nu mai avea cuţitul în mână, căci trebuise să şi-l vâre la brâu, ca să-şi elibereze mâinile. Cu iuţeala fulgerului, George îşi trase revolverul şi înainte ca paznicul său să poată scoate un ţipăt, îl izbi cu putere în tâmplă.

Cu un horcăit de moarte, sălbaticul se prăbuşi. George îl ridică însă repede, luă revolverul în mâna stângă şi cu dreapta trase afară pumnalul Sanjei.

Căpetenia îşi întoarse privirile în toate părţile, George îl văzu întinzând braţele, dar tânărul se furişă cu îndemânare sub braţul stâng al uriaşului. În acelaşi timp izbi cu putere pumnalul în trupul corciturii.

Tocka — cum îl numise Rutu — scoase un adevărat răcnet de durere şi furie. Se clătină, apoi se prăbuşi la pământ .George însă o luă la fugă pe poteca pe care îl aduseseră sălbatecii încoace.

Era acum la vreo douăzeci de metri de malul râului şi începu să alerge de-a lungul desişului, dar când pătrunse într-unsul prin spărtura pe care o făcuseră sălbaticii, se rostogoli la pământ. Simţite o lovitură puternică în cap, apoi, ca prin vis, auzi un strigăt de triumf, trase revolverul în chip mecanic şi slobozi un glonţ. Mai auzi un ţipăt de moarte, apoi nimic...

Când se trezi, simţi o durere violentă în cap, mâinile îi erau ca paralizate şl de-abia putea respira.

Deschise încetişor ochii şi după câteva clipe auzi gemete slabe.

Licăriri roşii şi verzi îi sclipeau pe dinaintea privirilor şi în imediata Iui apropiere văzu un culcuş pe care zăcea un trup uriaş, care se zvârcolea încolo şi încoace.

Atunci îşi dădu seama că se afla în coliba căpeteniei, legat de unul din stâlpii care susţineau acoperişul. Mâinile îi erau legate la spate în Jurul acestui stâlp şi atât de strâns încât îi venea să urle de durere.

Picioarele îi erau libere şi nici căluş nu avea în gură. Dar o funie care-i trecea în jurul pieptului îi tăia răsuflarea. Acum se părea într-adevăr că nu mai există nici o scăpare pentru el, căci se afla în satul acelora care jertfeau oameni „monstrului sfânt".

Cu toate acestea, George nu-şi pierdu cumpătul. Începu să chibzuiască cu sânge rece cum s-ar putea elibera şi în acelaşi timp îşi mişcă mâinile legate de-a lungul stâlpului. Simţi o uşurare constatând că stâlpul acesta era plin de găuri, care proveneau de la lovituri de cuţit.

George îşi zise că Tocka se exercita în aruncarea cuţitului, folosind ca ţintă stâlpul. Asta îi era de folos acum, căci marginea lemnului era ca o răzătoare.

Lipind cât mai mult mâinile de stâlp, George începu să-şi frece repede sforile.

Cum să facă însă cu frânghia care-l lega peste mijloc? Focul care ardea la intrarea colibei, împrăştia destulă lumină ca să-şi poată vedea armele — revolverul şi pumnalul — care se aflau lângă culcuşul căpeteniei.

Neliniştit tânărul privi în juru-i, continuând să-şi roadă legăturile. Nu ţinea teama de durerile pe care le îndura. Chibzuia cu înfrigurare cum să rupă funia care-i strângea pieptul.

Fără să vrea, făcu o mişcare înainte şi simţi că stâlpul se clatină în partea de jos. Probabil că putrezise de când tot stătea înfipt în nisipul umed şi fierbinte.

George se simţi uşurat. Trebuia numai să smulgă stâlpul şi va putea trage funia prin capătul liber.

O parte din sforile cu care erau legate mâinile se rupseseră şi George începu să frece tot mai tare. Asta făcu, însă, ca toată coliba să se cutremure, ameninţând să se prăbuşească.

Căpetenia observă că se petrece ceva şi zvârcolindu-se în culcuşul său de câteva ori, se ridică gemând în capul oaselor. Privi rătăcit în juru-i, fără să-şi dea seama, ce se petrece.

George îşi îndoi sforţările, acoperişul pârâiea din ce în ce mai tare, stâlpul de care era legat se mişca tot mai mult, dar Tocko părea că nu-şi dă seama de unde vin zgomotele ciudate,

— Aha! eşti aici! răcni el într-o engleză destul de bună. Mi-ai implântat cuţitul în trup, ticălosule! Lasă că o să mi-o plăteşti tu! Te voi supune la chinuri cum n-a mai îndurat nimeni până acum. Şi la urmă vel fi dat în primire „monstrului sfânt", care te va sfâşia în bucăţi. Ah! moartea ta va fi o uşurare pentru mine, stai să vezi! Îi şi chem pe oamenii mei.

Asta nu trebuia să se întâmple în nici un caz, căci va mai trece câtva timp până ce George să-şi poată elibera mâinile. De aceea i se adresă cu asprime căpeteniei:

— Asta să n-o faci, căci va fi rău de tine. Eu am tovarăşi care vor alerga în ajutorul meu şi pedeapsa pe care o vei primi va fi groaznică.

În vreme ce vorbea cu glas tare, ca să acopere zgomotul, trase cu putere de frânghiile cu care era legat. Şi tocmai în clipa când Tocko izbucni în râs, George simţi că funiile se rupseseră. Acum trebuia să smulgă stâlpul dinainte ca uriaşul să-şi poată chema oamenii.

George îşi îndoi genunchii şi începu să tragă. Căpetenia se zvârcolea mereu, probabil din cauza durerilor.

În ultima clipă, George păru, totuşi, să fie pierdut, căci deodată apăru în colibă o negresă bătrână cu o oală de lut în mână.

Lumina focului cădea deasupra ei, dar George îşi aţinti privirea spre armele sale. Se smuci brusc, trase stâlpul din pământ şi-şi opri cu greu un strigăt de triumf. Funia care-i ţinea pieptul şi braţele legate de stâlp alunecă de-a lungul lui şi tânărul sări în picioare,

Făcu câţiva paşi înainte, îşi luă armele, negresa scăpă oala din mână de spaimă — în clipa următoare se auziră pârâituri şi trosnete, căpetenia scoase un răcnet de furie şi durere, înăbuşit însă repede. George se aplecase cu iuţeala fulgerului, simţi câteva izbituri puternice în spate şi fu trântit la pământ. Când se ridică, stătea în mijlocul dărâmăturilor colibei prăbuşite.

Căpetenia şi negresa erau acoperiţi de crengile şi frunzişul din care fusese construită coliba. O limbă de foc înainta dinspre intrare, lăţindu-se tot mal mult şi înghiţind cu furie lemnăria şi muşchiul uscat

George nu stătu mult pe gânduri. Sărise peste dărâmăturile colibei şi se făcu nevăzut în întunericul nopţii, aţinându-se în dosul colibelor învecinate.

Alerga cât îl duceau picioarele spre râu, unde ajunse în câteva clipe. Văzu kanu-urile legănându-se pe apă, sări în

cel mai îndepărtat şi puse mâna pe lopeţi. Dusă de curent, barca alunecă tot mai repede, spre o ţintă necunoscută.

V
SFÂRŞITUL „MONSTRULUI SFÂNT”

GEORGE ÎŞI ADUSE AMINTE DE DESCRIEREA lui Rutu, după care trebuia să ajungă curând la un zăgaz stâncos, apoi să tragă kanu-ul pe uscat şi să-l lase iar pe apă ceva mai încolo. Se gândi însă că Rutu exagerase poate cu bună ştiinţă, pentru ca să le taie pofta străinilor să viziteze satul.

Crocodilul uriaş, „monstrul sfânt”, cum îl numeau băştinaşii, venise doar în josul râului până la luminiş şi oricât ar fi fost de inteligent şi viclean, n-o fi ieşit el din apă, pentru a face pe uscat bucata de drum unde se afla zăgazul. Şi apoi, sălbaticii veniseră cu atâtea kanu-uri, încât nu se putea presupune că acest stăvilar ar constitui o piedică prea mare.

Trebuia să încerce, deci, să se lase în voia curentului, fie ce-o fi.

George se îndepărtase vreo sută de metri de satul unde se auzea o larmă grozavă şi ajunse la un banc de nisip, care se întindea adânc în apă. Luna tocmai ieşise dintre nori când tânărul zări lângă marginea bancului... crocodilul uriaş. Un exemplar atât de fioros nu mai văzuse niciodată. Era lung de cel puţin zece metri şi avea o platoşă solidă.

Din cauza bancului de nisip râul se îngusta şi-l, drept urmare, curentul era mal puternic. Asta era spre norocul Iui George, căci kanu-ul trecu ca o săgeată doar la doi metri de monstrul înfiorător.

Botul grozav se deschise şi se închise cu zgomot, apoi George văzu cu spaimă că dihania se aruncă vijelios în apă. Zări capul ivindu-se la cinci metri în spatele său, norii acoperiră luna şi barca alerga iarăşi în întuneric,

Moartea îl pândea din urmă pe curajosul tânăr. Şi ce fel de moarte! George ştia bine, din citite, cât de primejdioşi sunt aceşti crocodili de dimensiuni uriaşe, care cutezau să smulgă oamenii din bărci pentru ca să-i sfâşie în bucăţi.

Îşi făcu curaj, însă, şi începu să vâslească cu putere. Viteza kanu-ului sporea tot mai mult şi deodată îi dădu în gând că se apropie de bariera unde râul forma o cascadă.

Trebuia, deci, să-şi lase barca în voie. Luna ieşi iarăşi din nori şi la lumina ei palidă, George zări în spatele său capul fioros al monstrului. Părea să se fi apropiat şi mai mult

Privi din nou înainte şi văzu la vreo douăzeci de metri bariera stâncoasă, de care se temea atât. Trase vâslele

înăuntru şi se înţepeni cu amândouă mâinile de marginea kanu-ului, lăsându-l în voia apei.

Ajunse Ia zăgaz. Barca se aplecă uşor pe o parte ameninţând să se răstoarne. George nu-şi pierdu cumpătul şi se aruncă repede pe partea cealaltă, menţinând astfel echilibrul.

Simţi apoi că partea dinainte a kanu-ului se afundă în gol şi atunci el sări repede îndărăt, ca un călăreţ al cărui cal se pregăteşte să sară peste un obstacol şi când credea că primejdia trebuie să se arate din clipă în clipă..., ea trecuse. Clătinându-se uşor, kanu-ul goni înainte în apa spumegândă.

George întoarse privirile. Bariera avea cel mult un metru înălţime, aşadar bărcile puteau fi lesne trase în sus, în locurile unde apa era mai liniştită. Văzu şi locul unde apa forma o cascadă şi în spuma el zări capul monstrului grozav.

Tânărul apucă din nou lopata. Acum nu se moi temea, însă, spunându-şi că crocodilul urma kanu-ul din obişnuinţă. Apoi, curând trebuia să ajungă Ia luminişul unde se aflau tovarăşii săi, care vor izbuti să ucidă dihania cu carabinele lor.

Vâsli cu turbare şi barca alerga pe apa întunecată. Luna apăru iarăşi pentru câteva clipe: George se întoarse repede şi... zări Ia cinci metri de el crocodilul uriaş, spintecând valurile.

De data aceasta, curajosul tânăr simţi un fior de groază trecându-i prin trup. Urmărirea aceasta îndârjită nu prevestea nimic bun. Îţi aduna puterile şi vâsli nebuneşte prin mijlocul apei. În depărtare, spre ţărm, se zărea lumina unui foc. Acolo se aflau credincioşii săi tovarăşi, care erau desigur neliniştiţi de soarta Iui. Începu să vâslească încetişor spre malul stâng şi când fu doar la o sută de metri de luminiş strigă cu putere:

— Camarazi, eu sunt, George! Mă urmăreşte un crocodil, e în spatele meu, numai la cinci metri! Aprindeţi făcliile şi trageţi în el! Tovarăşi! Tată, vin, „monstrul sfânt” e îndărătul meu!

Ţărmul se lumină ca prin farmec. Marinarii aprinseră ramuri uscate şi făcliile acestea improvizate luminau râul până la mari depărtări.

— Ura, George! răcni Peter. Suntem aici! Ura! George al nostru e în viată!

Marinarii izbucniră şi ei în strigăte de triumf. Tânărul îndreptă kanu-ul spre luminiş; prin asta, însă, venea între

crocodil şi tovarăşii săi, dar trebuia să fie cât mai aproape de ţărm, pentru ca monstrul să nu-l poată înhăţa în ultima clipă.

Era foarte îndrăzneţ ceea ce făcea el şi Peter scoase un ţipăt de spaimă. În aceeaşi clipă detunară împuşcături, apa ţâşni în spatele kanu-ului..., dar tânărul ajunse în faţa luminişului şi uriaşul îl apucă în braţe, aşezându-l pe uscat

— George! exclamă el, mişcat, dihania a fost la doi paşi de kanu. Mult nu lipsea să apuce marginea cu labele. Dar iată că gloanţele noastre nu s-au pierdut în vânt, socot că i-au intrat câteva în trup.

— Scumpul meu copil, strigă căpitanul, care se apropiase, eram foarte îngrijoraţi de soarta ta. Povesteşte-ne cum al izbutit să scapi. Am auzit o larmă grozavă la vreo sută de metri, în susul râului. Am alergat într-acolo, dar n-am putut vedea nimic. Ce s-o întâmplat?

George se aşeză lângă foc şi mâncă ceva, să mai prindă puteri. Apoi povesti prin câte trecuse. Când sfârşi, Peter scoase un „ura" puternic şi ceilalţi îl repetară în cor.

— Aşadar, crezi că n-avem a ne teme deocamdată din partea căpeteniei? întrebă Farrow. În cazul acesta, vom porni mâine să scotocim prin satul negrilor. Peter, ar fi bine să te duci Ia submarin şi să-l aduci pe Rindow cu încă zece camarazi. Vom fi atunci în stare să ţinem banda la respect, până vom lămuri toată afacerea.

— Tată — zise George — când am luat-o la goană prin sat mi s-a părut că aud dintr-o colibă un geamăt, apoi un strigăt de ajutor rostit în limba olandeză. Nu cumva o fi ţinut acolo prizonier tânărul von Straat?

— Drace! tot ce se poate, răspunse Farrow. Trebuie neapărat să-l eliberăm mai întâi sau să aşteptăm până ce banda îi va da drumul. Nu putem porni deocamdată împotriva satului, căci asta ar însemna să fie ucis de sălbatici.

— Tată, cred că în orice caz va avea o soartă tristă, căci Tocka va încerca să-şi descarce mânia asupra lui, pentru ceea ce i-am făcut eu. Trebuie să mergem într-acolo şi să facem tot ce ne va sta în putinţă să-l eliberăm. Eu m-aş simţi vinovat dacă i s-ar întâmpla ceva rău tânărului nostru olandez.

— Ai dreptate, drogul meu, răspunse Farrow, Cunoşti drumul spre sat? Putem ajunge cu bărcile acolo?

George explică pe scurt că lucrul e cu putinţă. Trebuiau să vâslească pe malul opus — unde curentul nu exista —

până la zăgaz, acolo urmau să ridice bărcile, şi apoi, tot de-a lungul ţărmului, înainte.

— Să pornim, deci, camarazi! strigă Farrow. Vom încerca să-l eliberam pe prizonier. Lăsaţi focul să ardă ca să-i înşelam pe sălbătici. Să vâsliţi încet, însă. Avem trei bărci şi ne putem împărţi mai bine. Peter, noi doi şi cu George o vom lua înainte cu kanu-ul, în care încap tocmai trei oameni.

În grabă, dar fără să facă zgomot, marinarii se împărţiră în celelalte două bărci. Deodată, Farrow strigă:

— Unde e Rutu? Era doar aici acum câteva clipe!

— Domnule căpitan, am văzut că se uita la un petic de hârtie, nu e mult de atunci, zise un marinar. Stătea colo, lângă vreascurile aprinse. Ah! uite hârtia la pământ.

Alergă într-acolo şi ridică peticul de hârtie. Farrow şi doctorul se apropiată de foc, căpitanul aruncă o privire asupra scrisului şi dădu hârtia tovarăşului său:

— Uite, doctore, asta-i ceva pentru dumneata.

— Sfinte Dumnezeule, e scris pe arăbeşte! exclamă Bertram, Aşadar, e amestecat un arab în afacerea asta. Biletul glăsuieşte:

„Rutu! Vei fi iertat, dacă vii la bancul de nisip. La răsăritul soarelui să fii acolo. Părăseşte-i imediat pe străini, altfel vei fi jertfit.”

— Aha! jertfa asta e în legătură cu crocodilul, urmă doctorul. Va să zică Rutu a dispărut. Nu-i putem lua în nume de rău fuga, căci s-o fi temut ca foştii lui tovarăşi să nu-şi pună în practică ameninţarea.

— Lasă că-l vom revedea noi, zise Farrow. S-o pornim acum, n-avem vreme de pierdut

Cele trei bărci începură să alunece pe apă, împotriva curentului. Marinarii îşi ţineau pregătite carabinele, de asemenea şi lanternele, căci se putea ca crocodilul rănit să-i atace pe neaşteptate.

Ajunseră repede Ia zăgaz, bărcile acostară în apa liniştită şi oamenii din ele se căţărară pe coama stâncoasă. Bărcile fură ridicate, apoi puse iar pe apă şi porniră mai departe.

După o jumătate de ceas, George şopti:

— Tata, acum ajungem la bancul de nisip. Uite-l acolo, în faţa noastră. Curentul devine mai puternic, după cum vezi, şi cred că e mai bine dacă o luăm pe malul celălalt şi s-o pornim pe jos. Satul nu mai e departe.

— Ai dreptate, dragul meu, răspunse căpitanul. Băieţi, strigă el spre barca din spate, luaţi-o pe malul celălalt. Vom coborî acolo.

Doctorul transmise ordinul bărcii din urmă, apoi toate trei bărcile vâsliră spre malul drept, unde ajunseră repede.

Fură legate de nişte trunchiuri de copaci, apoi tovarăşii coborâră pe uscat Luna apăru iarăşi dintre noii şi în aceeaşi clipă George — care privea spre bancul de nisip — apucă braţul părintelui său.

— Uite monstrul, tată! strigă el, iritat, s-a întors într-adevăr îndărăt.

— Dumnezeule, este un exemplar minunat! zise doctorul Bertram, cu însufleţire. Căpitane, aş vrea să-l împuşc. Pielea Iui e un trofeu minunat.

— O fi, zise Farrow, râzând, dar deocamdată trebuie să renunţăm. Mai întâi trebuie să-l eliberăm pe tânărul von Straat, apoi ne vom putea gândi să pornim vânătoarea împotriva monstrului. Aş dori şi eu să-l dobor, nu numai pentru a avea un trofeu, ci şi pentru ca să nu mal existe un „monstru sfânt", căruia să-i aducă jertfe băştinaşii. Acum, însă, să plecăm.

— Tată, eu voi merge cu Peter înainte. Ştiu unde se-află coliba şi ne va veni moi uşor să-l eliberăm pe prizonier. Voi veţi fi gata să interveniţi, dacă se va întâmpla ceva.

— Bine, băiatul meu, zise Farrow, după câteva clipe de gândire. Îţi doresc noroc!

George se strecură primul în desiş, urmat de Peter. Timp de zece minute înaintară cu băgare de seamă şi în cele din urmă ajunseră pe o potecuţă, care părea să ducă direct spre sat

Porniră pe dânsa şi în curând zăriră lucind o lumină slabă înaintea lor, apoi le ajunseră la ureche zgomote uşoare, care se întăreau pe măsură ce se apropiau.

În cele din urmă, auziră un glas omenesc şi George şopti speriat:

— Peter, e vocea căpeteniei. Te pomeneşti că-l chinuie pe nenorocitul prizonier.

Grăbiră paşii şi ajunseră pe locul liber, unde se afla satul. Ţinându-se mereu în umbră, se călăuzeau după glasul căpeteniei, care răcnea tot mai furios.

În curând văzură înaintea lor o privelişte înfiorătoare. Pe un loc mare era înfipt un stâlp, de care era legat un tânăr european. În faţa lui stătea uriaşul, care cu greu se ţinea pe picioare.

Cele mai grozave blesteme ieşeau din gura Iui şi-l ameninţa cu chinuri neînchipuite, drept pedeapsă că el, căpetenia Tocka, fusese rânit de un european.

Smulse o făclie din mâna unui sălbatic şi răcni:

— Îţi voi lua vederea!

Apropie încetişor făclia de faţa prizonierului şi în aceeaşi clipă George ridică revolverul, dar Peter îi apăsă mâna în jos. Apoi tânărul observă că uriaşul făcu o mişcare cu braţul şi văzu un fulger brăzdând aerul. Tocka se prăbuşi la pământ cu un răget de fiară, se zvârcoli câteva clipe şi râmase nemişcat. Pumnalul lui Peter nu-şi greşise ţinta.

George se înspăimântă auzindu-l apoi pe uriaş scoţând deodată sunete ciudate, asemănătoare cu lătratul câinilor, dar imediat tânărul îşi dădu seama cât era de iscusit credinciosul său servitor. Sunetele acestea aveau multă asemănare cu acelea pe care le făceau crocodilii. Şiretenia lui Peter prinse.

Scoţând ţipete de groază, sălbaticii dispărură cu iuţeala fulgerului în colibe. Nici unul nu-şi întoarse privirea spre locul de unde se auzeau sunetele, încredinţaţi fiind că acolo se afla „monstrul sfânt”.

Din câţiva paşi, Peter fu lângă prizonier; nu-şi mai pierdu timpul să-i tale legăturile, ci apucă stâlpul cu totul, îl smulse din pământ şi cu povara asta în braţe alergă înapoi spre George. Acolo de-abia îl aşeză jos şi-i tăie funiile cu pumnalul.

Dar olandezul nu se putea ţine pe picioare şi atunci Peter îl ridică pe umăr şi porni cu el spre desişul unde aşteptau tovarăşii lor.

— M-am răzgândit — zise atunci Farrow — nu vom împresura încă satul. Vom face asta mâine, când va veni curierul din Amboina, cu banii de răscumpărare. Trebuie să fie un tovarăş al arabului şi poate că vine şi acesta cu el. Căci, în sat, nu cred să fie deocamdată, s-o fi dus să-l întâmpine pe celălalt. Domnule van Straat, ai văzut vreun arab în sat? A, dă-mi voie să mă prezint mai întâi, numele meu este Farrow, şi aceştia sunt credincioşii mei tovarăşi. Tatăl dumitale se va bucura mult când te va vedea teafăr. Mâine dimineaţă vom expedia un porumbel cu vestea eliberării dumitale.

Tânărul strânse mâna tuturor şi zise:

— Da, domnule Farrow, e un arab în sat. S-a certat rău cu Tocka, când am fost adus eu. Dar Tocka l-a doborât la pământ pur şi simplu, apoi a pus oamenii să-l lege şi să-l închidă într-o colibă.

— Ah! În cazul acesta putem împresura satul imediat, zise căpitanul, vesel. Le vom vâri noi minţile în cap domnilor de pe aici!

Dădu ordinele cuvenite şi marinarii împresurară satul. Trebuiau să aibă răbdare însă, căci înainte de ivirea zorilor nu puteau întreprinde nimic.

Peter stătea cu George pe poteca ce ducea spre sat Deodată, uriaşul apucă braţul tânărului, şi-i şopti:

— Vine!

Auzul Iui ascuţit auzi nişte paşi care se apropiau şi-şi zise că nu putea fi decât curierul care aducea banii.

Ca o umbră apăru o făptură omenească în faţa lor, dar în aceeaşi clipă pumnii de fier ai uriaşului se încleştaseră în jurul gâtului său şi-l lăsă în nesimţire.

ÎI legă apoi cu iscusinţă, îi vâri un căluş în gură, începu să-i scotocească buzunarele şi zise triumfător:

— George, am găsit un pilc doldora de hârtii. Domnul van Straot se va bucura mult când îi vom aduce plocon pe băiat şi banii. Ia-i dumneata!

Ceasurile se scurgeau încet. Când se lumină de ziuă, satul se însufleţi. Se auziră ţipete de groază când locuitorii văzură că sunt împresuraţi. Doctorul le vorbi însă cumpătat şi oamenii puseră jos cuţitele şi măciucile, făcând din ele o grămadă, în semn că se socoteau învinşi.

Căpitanul intră apoi în coliba pe care i-o arătă van Straat. Dădură acolo peste un arab legat.

— Ah! ăsta e Jussuf, pe care şi-a pus de mult ochii Diersow! strigă olandezul.

— Sunt pierdut — zise arabul, liniştit — dar Rutu, care ne-a trădat, îşi primeşte acum pedeapsa meritată. Pe bancul de nisip e luat în primire de „monstrul sfânt”.

George îl privi pe uriaş, apoi porniră amândoi repede spre desiş şi alergară pe o potecă îngustă, Care părea să ducă la bancul de nisip. Peste cinci minute, când ajunseră acolo, se încredinţară că era prea târziu.

Lovit de coada uriaşă o crocodilului, Rutu zbură prin aer şi căzu în apă, unde fu târât de curentul puternic. Era pierdut, căci lovitura dihaniei îi zdrobise, desigur, oasele.

Crocodilul vru să se arunce după el, dar nu mai avu vreme, căci carabinele celor doi tovarăşi îşi făcură datoria. Monstrul rămase nemişcat lângă marginea istmului. Cât despre Rutu, nu se mai vedea nici o urmă. Îşi luase pedeapsa.

Când băştinaşii îşi văzură zeul ucis, se cuminţiră. Dădură chiar o mână de ajutor doctorului să-i scoată platoşa.

Marinarii voiră să plece, dar tocmai atunci veneau europenii în sat: Diersow, Winkoop şi van Straat care se repezi la fiul său şi-l strânse în braţe.

Plecară cu toţii, luându-l pe arab şi pe complicele Iui, care adusese banii. Băştinaşii, de care o bandă vicleană se folosise că să-şi atingă scopurile, îi petrecură pe europeni în strigăte de bucurie.

(Va urma)

TITLURILE NUMERELOR 11 – 22

11. PROFESORUL BARNER

12. CASTELUL DIN MARE

13. TAINA CHINEZULUI

14. JONCA ENIGMATICĂ

15. MONSTRUL SFÎNT

16. SATUL GROAZEI

17. DEMONUL FLUVIULUI

18. DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT

19. PIRAŢII CRUCII

20. CORABIA-FANTOMĂ

21. CĂLĂREŢUL VALURILOR

22. GIONII DIN ŞUMATRA

Lei 100,–